

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžd/22/2013
Identifikačné číslo spisu:	7110203310
Dátum vydania rozhodnutia:	12.08.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:7110203310.3

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Ing. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: I. V., bytom J. X/XXX, S., proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava, (pôvodne: Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Košiciach, Krajský dopravný inšpektorát, Kuzmányho 8, Košice), o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č.p. KRP-145-6/DI-1-2009 zo dňa 18. decembra 2009, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/33/2011-167 zo dňa 24. apríla 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/33/2011-167 zo dňa 24. apríla 2013, p o t v r d z u j e .

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Predmet konania

Krajský súd v Košiciach napadnutým rozhodnutím zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania rozhodnutia č.p. KRP-145-6/DI-1-2009 zo dňa 18. decembra 2009, ktorým žalovaný ako príslušný druhostupňový správny orgán podľa § 58 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správnom konaní“) na základe podaného odvolania žalobcu vo veci nepovolenia obnovy priestupkového konania rozhodol tak, že potvrdil prvostupňové správne rozhodnutie ODI OR PZ v Košiciach č.p. ORP-P-217/1-ODI-2009 zo dňa 20. júla 2009 a odvolanie zamietol, s poukazom na ustanovenie § 59 ods.2 zákona o správnom konaní. Žalobcovi právo na náhradu trov konania.

V dôvodoch rozsudku krajský súd uviedol, že preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného v intenciách ustanovenia § 247 a nasl. O.s.p. a zistil, že žaloba nebola dôvodná. Nezaoberal sa pri tom žalobnými

dôvodmi vzťahujúcimi sa na priestupkové konanie, pretože rozhodnutie o priestupku nadobudlo právoplatnosť na základe rozhodnutí súdnych orgánov a voči nemu už nebolo prípustné odvolanie ani iný opravný prostriedok. Krajský súd poukázal na to, že žalobca opakovane podával návrhy na obnovu konania a v týchto konaniach sa snažil preukázať svoju nevinu vo vzťahu k dopravnému priestupku z roku 2002.

Krajský súd dôvodil, že jednou zo záruk právnej stability vzťahov založených správnym rozhodnutím je záväznosť a nezmeniteľnosť právoplatného rozhodnutia. Aj v správnom súdnictve platí princíp „rei iudicatae“, ktorý znamená, že o právoplatne rozhodnutej veci nemožno znova rozhodovať. Výnimku tvoria len tie opravné prostriedky (obnova konania a preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania), ktorými sa dosahuje náprava právoplatných správnych rozhodnutí. Dôvodom pre taký postup je existencia závažných skutočností spochybňujúcich správnosť a spravodlivosť rozhodnutia. Na rozdiel od odvolania zákon pri obnove konania ustanovil určité obmedzenia, limity na podanie takého mimoriadneho prostriedku.

Krajský súd citujúc ustanovenie § 62 ods. 1 písm. a/ a e/ zákona o správnom konaní konštatoval, že žalobca ani v tomto konaní o návrhu na povolenie obnovy konania nepreukázal také skutočnosti alebo dôkazy, o ktorých v pôvodnom konaní nevedel, prípadne z akéhokoľvek dôvodu ich neuplatnil. Krajský súd zdôraznil, že novými skutočnosťami sú len také skutočnosti, ktoré nastali do vydania pôvodného rozhodnutia správnym orgánom. Správne aj súdne orgány sa s týmito skutočnosťami vysporiadali a neuznali obranu žalobcu, že priestupok ním nebol spáchaný a z tohto dôvodu žalobca nemohol namietat, že by vyšli najavo nové skutočnosti, ktoré už v čase prejednávania priestupku boli známe. Na uplatnenie dôvodu, že rozhodnutie sa dosiahlo trestným činom, je rozhodujúci právoplatný rozsudok súdu o tom, že bol spáchaný trestný čin a kto ho spáchal. Žalobca nepredložil súdu ani správnomu orgánu žiadne právoplatné rozhodnutie súdu o spáchaní trestného činu konkrétnou osobou, napr. vo veci zneužívania právomoci verejného činiteľa.

K námietke žalobcu o nepremlčaní subjektívnych ani objektívnych lehôt na podanie návrhu na obnovu konania krajský súd poukázal na ustanovenia § 63 zákona o správnom konaní a uviedol, že rozhodnutie o obnove konania na základe rozhodnutia č.p. ORP-P-329/ODI-III-2002 zo dňa 11. septembra 2002 nadobudlo právoplatnosť dňa 13. júna 2007, na základe rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach vydaného pod sp. zn. 3So/2/2006 zo dňa 23. mája 2007, ktorý v tom čase rozhodoval v druhom stupni. Preto nebolo zrejmé, ako žalobca dospel k záveru o nepremlčaní lehôt.

Ďalej krajský súd poukázal na to, že žalobca aj v konaní, ktoré sa viedlo pod sp.zn. 3So/2/2006 na Krajskom súde v Košiciach, namietal rovnaké skutočnosti a aj tam žiadal vykonať znaleckú expertízu vo veci priestupku z roku 2002 a opäť namietal, že jeho vec prejednávali nevyhlásení sudcovia, vrátane JUDr. X. S., ktorý vo veci 3So/2/2006 konal ako predseda senátu.

Krajský súd dodal, že žalobca ani po vysvetlení na pojednávaní nemal snahu pochopiť, že v tomto konaní sa meritorne neprejednáva spáchanie priestupku, ale sa preskúmava rozhodnutie o nepovolení obnovy konania pre neprípustnosť z dôvodu zániku práva na podanie opakovaného návrhu na povolenie obnovy konania. Zákony Slovenskej republiky vo všeobecnosti rozoznávajú dve prekluzívne lehoty: subjektívne a objektívne. Z dôvodu zániku týchto lehôt nemôže sa úspešne dovolať na súde svojho práva žiadny účastník konania. V tomto prípade, ak sa žalobca domáhal obnovy konania v súvislosti so spáchaním trestného činu, platila výnimka podľa § 63 ods. 4 zákona o správnom konaní, ale v takom prípade, by musel pred súdom preukázať, že sa rozhodnutie, ktorého nápravy sa žalobca domáha, dosiahlo trestným činom. K uvedenému tvrdeniu bol žalobca vyzvaný, aby predložil súdu právoplatný trestný rozsudok súdu, ktorý konal vo veci zneužívania právomoci verejného činiteľa, pri prejednávaní priestupku žalobcu alebo iného trestného činu. Žalobca takéto rozhodnutie súdu nepredložil.

Na záver krajský súd považoval za potrebné pripomenúť, že pokiaľ išlo o vznesené námietky zaujatosti, tieto boli operatívne riešené, keď, JUDr. K. bol z prejednávania veci vylúčený a senát v zložení JUDr. S., JUDr. X. a JUDr. W. prejednali vec podľa rozvrhu práce a JUDr. X. bol spis pridelený náhodným

výberom, ktorý generuje počítač. Na Krajskom súde v Košiciach sú iba dva senáty, ktoré preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy a žiaden z členov prejednávajúceho senátu sa necítil byť zaujatý, lebo neprejednával vec meritórne a z procesných dôvodov vec nemohol prejednať pre zánik práva.

Krajský súd dodal, že žalobcovi boli podrobne vysvetlené skutočnosti týkajúce sa uplatňovania práv voči rozhodnutiu o priestupku a to, že iba v tomto konaní sa mohol domáhať nápravy včas podanými návrhmi. Hoci sa žalobca cíti byť ukrivdený, čo vyplynulo z jeho písomných podaní, vinu v trestnom konaní možno preukazovať iba relevantnými dôkazmi a ak absentujú, vtedy vo väčšine prípadoch padajú oslobodzujúce rozsudky. Rozhodnutie o vine a treste nespadá do právomoci správneho súdu. V trestnom konaní žalobca tiež zmeškal lehoty, preto súd v tomto konaní nemohol zo žiadnych dôvodov žalobe vyhovieť.

Z uvedených dôvodov krajský súd konštatoval, že pokiaľ žalovaný potvrdil prvostupňové správne rozhodnutie pre zmeškanie lehôt vyplývajúcich pre podanie návrhu na obnovu konania z ustanovenia § 63 ods. 3 a 4 zákona o správnom konaní, postupoval tak v súlade s platnou právnou úpravou a nedošlo k nezákonnému rozhodnutiu ani postupu správneho orgánu a preto žalobu zamietol.

II.

Stručné zhrnutie odvolacích dôvodov žalobcu

Proti uvedenému rozsudku podal žalobca včas odvolanie tvrdiac, že rozhodnutie súdu prvého stupňa spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci podľa § 63 ods. 3 a 4 ako aj § 62 ods. 1 písm. a/, e/ zákona o správnom konaní.

Žalobca poukázal na to, že rozhodnutie o priestupku č.p. P-329/ODI-III-2002 zo dňa 11. septembra 2002 na základe rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 3So/2/2006 zo dňa 23. mája 2007 nadobudlo právoplatnosť dňa 13. júna 2007. Opakovaná obnova konania bola uplatnená 8. januára 2009, t.j. uplynula doba 18 mesiacov a 25 dní. Z uvedeného mal za to, že v danej veci sa konalo bez prerušenia s dodržaním zákonných lehôt v súlade s § 63 ods. 3 a 4 zákona o správnom konaní a neprípustnosť z dôvodu zániku práva pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia o nepovolení obnovy konania nebola dôvodná.

Žalobca ďalej opísal konanie na Najvyššom súde Slovenskej republiky. Vyjadril názor, že nebol predpoklad, že by sudca, ktorý v pôvodnom konaní v tej istej veci pochybil, rozhodol v opakovanom konaní inak.

Žalobca namietal, že žalovaný nepreskúmal napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu v zmysle § 59 ods. 1 zákona o správnom konaní. Tvrdil, že pokiaľ by prvostupňový správny orgán na posúdenie pravosti zápisnice o podanom vysvetlení s T. V. zo dňa 30. júna 2002 z udaní a dôkazov v žiadosti o obnovu konania a v odvolaní proti rozhodnutiu zo dňa 13. augusta 2009 porovnal s dôkazovými materiálmi vo vyšetrojúcom spise rozporuplné udania, logickou úvahou by prišiel na to, že bolo vylúčené, aby zápisnica s ním mohla byť spísaná a vyšetrojúci spis mal vrátiť OR PZ ODI v Martine.

Žalobca zdôraznil, že obnovy konania sa dožadoval z dôvodov nepravdivých a nezákonných dôkazov a zneužitia právomoci policajtov v priestupkovom konaní, ktoré v návrhu uvádzal, za účelom posúdenia zákonnosti konania zodpovedných v správnom konaní a posúdenia predkladaných nových skutočností. Trval na tom, že súd sa mal zaoberať žalobnými dôvodmi, ktoré sa vzťahovali na priestupkové konanie, nakoľko tu išlo o nesprávne a nezákonné postupy.

Žalobca tvrdil, že bol ukrátený na svojich právach rozhodnutím žalovaného, vyšetrovanie a objasnenie dopravného priestupku sa malo podľa jeho názoru dosiahnuť na základe nepravdivých dôkazov a protiprávnym konaním. Mala byť vyhotovená falšovaná zápisnica o podanom vysvetlení dňa 30. júna 2002 bez jeho prítomnosti, s falšovaním jeho podpisu, pričom vo všetkých bodoch odvolacích námietok

sa žalobca vracal meritórne k spáchaniu priestupku, svoje zavinenie popieral a poukazoval na dokumenty vzťahujúce sa k dopravnej nehode v inkriminovanom čase.

Žalobca napokon vyjadril presvedčenie, že pri návrhu na obnovu konania predložil nové dôkazy, ktoré by zabezpečili priaznivejší výsledok a ktoré nemohol v konaní o priestupku použiť, keďže bol ťažko zranený a nemohol vypovedať.

Poukázal na to, že nakoľko správne orgány v rámci priestupkového konania neriešili pripomienky k podkladovým materiálom zo šetrenia dopravnej nehody, bol nútený vo vlastnom záujme pre ochranu svojich práv na vlastné náklady zisťovať a overovať okolnosti, skutočnosti o dopravnej nehode. Na základe vyžiadaných materiálov z vyšetrojúceho spisu, overenia skutočnosti na mieste dopravnej nehody a následne po konzultácii s právnikmi a znalcami v doprave cestnej, bol znalcom s licenciou na túto činnosť vypracovaný súbor dôkazového materiálu „Posúdenie nových skutočností z DN 28. júna 2002 v Martine“ a predložený ako súčasť odvolania proti rozhodnutiu o nepovolení obnovy konania na ODI Košice II zo dňa 14. februára 2003.

Poukázal na to, že dôkazový materiál obsahuje odborné matematické výpočty, situačnú grafickú analýzu dopravnej nehody, doloženú fotodokumentáciou, ktoré nie z vlastnej viny nemohol uplatniť pred vydaním rozhodnutia o priestupku. Tvrdil, že pri overení skutočností na mieste dopravnej nehody boli zistené dôkazy, že udania vo vyšetrojúcom spise boli nepravdivé, boli úmyselne vynechané skutočnosti, ktoré by pri posudzovaní a hodnotení dopravnej nehody mali diametrálne rozdielny výsledok. Bol krivo obvinený z toho, čo nezapríčinil. Žalovanému i súdu prvého stupňa vytýkal, že sa s týmto dôkazovým materiálom vôbec nezaberali, len konštatovali, že nevyšli najavo nové skutočnosti a dôkazy, ktoré by mali podstatný vplyv na rozhodnutie a nemohli sa v konaní uplatniť bez zavinenia účastníka konania, ale žiadnym spôsobom toto tvrdenie nepreukázali.

Žalobca ďalej poukázal na konanie v rámci vymáhania škody, bolestného a spoločenského uplatnenia a následných súvisiacich nákladov a na to, že pre nedôsledné a protiprávne konanie správnych orgánov mu boli tieto nároky pozastavené.

Zdôraznil, že opakovanú žiadosť o obnovu konania nepodával za účelom trestného stíhania zodpovedných a nesnažil sa preukázať svoju nevinu; ale jeho snahou bolo dosiahnutie toho, aby autonehoda bola objektívne vyšetrená s určením miery jeho zavinenia na základe zákonných dôkazov, o to viac, že v dôsledku ťažkého úrazu s otrasom mozgu sa na priebeh autonehody nepamätal.

Trval na tom, že na základe nezákonných dôkazov vo vyšetrojúcom spise nemohlo byť vydané právoplatné zákonné rozhodnutie a vyjadril názor, že aj v prípade, ak by bolo trestné stíhanie premlčané, mal právo uplatniť opravu chýb vo vyšetrojúcom spise pre objektívne vyšetrenie dopravnej nehody. Ak opravu chýb neurobil správny orgán, nevidel opodstatnený dôvod, aby súd nemohol prehodnotiť a posúdiť predložené dôkazy, kde konkrétne uviedol v návrhu podania, o aké prečiny išlo, kde a kto sa ich dopustil. Dodal, že hlavne z dôvodu podmienovania senátu krajského súdu podal opakované podnety na prokuratúru o preskúmanie trestných skutkov na zodpovedných policajtov kpt. W. a ppráp. V..

V ďalšom žalobca podrobne uviedol, ktoré dôkazy mali byť podľa jeho názoru vykonané a trval na tom, že podanie návrhu na obnovu konania bolo v súlade s § 62 ods. 1, písm. e/ zákona o správnom konaní, pretože rozhodnutie sa opieralo o dôkazy, ktoré sa ukázali ako nepravdivé, alebo rozhodnutie sa dosiahlo trestným činom.

III.

Vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobcu

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny. Zotrval na svojom stanovisku, tak ako vyplynulo z jeho rozhodnutia, z vyjadrenia k žalobe a z vyjadrenia na súdnom pojednávaní konanom dňa 24. apríla 2013 a uviedol, že sa v plnom rozsahu

stotožňuje s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach.

IV.

Argumentácia správnych orgánov

ODI OR PZ v Košiciach rozhodnutím č.p. ORP-P-217/1-ODI-2009 zo dňa 20. júla 2009 nevyhovel návrhu žalobcu doručenému správneho orgánu 19. januára 2009 a nepovolil obnovu priestupkového konania, ktoré bolo vedené proti žalobcovi a výsledkom ktorého bolo rozhodnutie ODI ORPZ Košice II č.p. ORP-P-329/ODI-II-2002 zo dňa 11. septembra 2002 o uznaní žalobcu vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. j/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov.

Prvostupňový správny orgán v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval nenaplnenie podmienok v zmysle zákona pre povolenie obnovy konania. Podľa správneho orgánu nebola dodržaná objektívna lehota 3 rokov, nakoľko priestupkové konanie skončilo právoplatne a to rozhodnutím zo dňa 11. septembra 2002; rovnako tak nebola dodržaná ani trojmesačná lehota subjektívna, nakoľko jej plynutie sa viaže na moment, kedy sa účastník dozvedel o daných skutočnostiach, pričom v predmetnej veci žalobca ako dôvody obnovy konania uvádzal skutočnosti rovnaké, ako v prvej žiadosti o povolenie obnovy konania zo dňa 4. februára 2003. Tiež konštatoval, že pre povolenie obnovy konania pre trestný čin spáchaný v súvislosti so správnym konaním neboli splnené žiadne podmienky, nakoľko žalobca nepredložil trestný rozsudok potvrdzujúci spáchanie trestného činu v súvislosti s priestupkovým konaním.

V konaní o odvolaní žalobcu proti vyššie označenému rozhodnutiu prvostupňového orgánu odvolací orgán KRPZ v Košiciach odvolanie zamietol a rozhodnutie potvrdil. Žalovaný sa v odôvodnení svojho rozhodnutia plne stotožnil s argumentáciou prvostupňového správneho orgánu.

V.

Právny názor NS SR

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. v rozsahu odvolacích dôvodov postupom podľa zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku tiež „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 202 v spoj. s § 250s O.s.p. podanie odvolania prípustné, nenariadil vo veci pojednávanie (§ 250ja ods. 2 v spoj. S § 250l ods. 2 O.s.p.) a po neverejnej porade senátu jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch) dospel k záveru, že podanie odvolania nebolo dôvodné a preto rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 12. augusta 2014 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

Predmetom odvolacieho konania je rozsudok krajského súdu, ktorým tento zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie rozhodnutia žalovaného. Odvolací súd preto v medziach dôvodov odvolania preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutia správnych orgánov a konania týmito rozhodnutiami predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd zo spisu prvostupňového súdu, ktorého súčasťou bol aj administratívny spis žalovaného, zistil, že žalobca sa domáhal povolenia obnovy konania o priestupku, ktorého sa dopustil 26. augusta 2002.

V priestupkovom konaní bol žalobca rozhodnutím č.p. ORP-P-329/ODI-III-2002 zo dňa 11. septembra 2002 uznaný vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. j/ zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, ktorého sa dopustil tým, že zavinil dopravnú nehodu porušením ustanovenia § 19 ods. 1 zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na

pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov platného a účinného v čase spáchania priestupku. Za spáchaný priestupok mu bola uložená pokuta vo výške 3500 Sk a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 4 mesiace.

Zo spisu ďalej vyplynulo aj to, že žalobca už raz podal návrh na povolenie obnovy konania a to dňa 26. septembra 2002. Prvostupňový správny orgán rozhodnutím zo dňa 29. januára 2003 obnovu konania nepovolil a toto rozhodnutie bolo potvrdené v odvolacom konaní rozhodnutím KDI KRPZ Košice č.p. KRP-41-1/DI-1-2003 zo dňa 15. apríla 2003. Žalobca tieto rozhodnutia napadol žalobou, o ktorej rozhodol Okresný súd Košice I rozsudkom č. k. 25S/3/2003-49 zo dňa 27. júla 2005 tak, že žalobu zamietol. V odvolacom konaní Krajský súd v Košiciach uvedený rozsudok okresného súdu svojim rozsudkom č. k. 3So/2/2006-106 zo dňa 23. mája 2007 (právoplatným dňa 13.06.2007) potvrdil. Žalobca podal proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 1Sdo/75/2007 zo dňa 21. februára 2008 tak, že dovolacie konanie zastavil.

Žalobca podal opakovane ďalší návrh na povolenie obnovy konania zo dňa 8. januára 2009, doručený správnomu orgánu dňa 19. januára 2009. Prvostupňový správny orgán ODI OR PZ v Košiciach rozhodnutím č.p. ORP-P-217/1-ODI-2009 zo dňa 20. júla 2009 návrhu nevyhovel a žalovaný v odvolacom konaní uvedené rozhodnutie potvrdil s tým, že neboli splnené podmienky pre obnovu konania, nakoľko už uplynula zákonná lehota, v ktorej bolo možné takýto návrh vzniesť. Žalobca sa obnovy konania domáhal z dôvodov nepravdivých a nezákonných dôkazov a zneužitia právomoci policajtov v priestupkovom konaní, teda z dôvodov v zmysle § 62 ods. 1 písm. a/ a e/ zákona o správnom konaní.

Obnova konania v správnom konaní je upravená v ustanoveniach § 62 až 64 zákona o správnom poriadku.

Podľa § 62 konanie pred správnym orgánom ukončené rozhodnutím, ktoré je právoplatné, sa na návrh účastníka konania obnoví, ak

- a) vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na rozhodnutie a nemohli sa v konaní uplatniť bez zavinenia účastníka konania;
- b) rozhodnutie záviselo od posúdenia predbežnej otázky, o ktorej príslušný orgán rozhodol inak;
- c) nesprávnym postupom správneho orgánu sa účastníkovi konania odňala možnosť zúčastniť sa na konaní, ak to mohlo mať podstatný vplyv na rozhodnutie a ak sa náprava nemohla urobiť v odvolacom konaní;
- d) rozhodnutie vydal vylúčený orgán (§ 9 a 13), ak to mohlo mať podstatný vplyv na rozhodnutie a ak sa náprava nemohla urobiť v odvolacom konaní;
- e) rozhodnutie sa opiera o dôkazy, ktoré sa ukázali ako nepravdivé, alebo rozhodnutie sa dosiahlo trestným činom (ods. 1).

Správny orgán nariadi obnovu konania z dôvodov uvedených v odseku 1, ak je na preskúmaní rozhodnutia všeobecný záujem (ods. 2).

Obnova konania nie je prípustná, ak bol rozhodnutím účastníkovi konania udelený súhlas na občianskoprávne alebo pracovnoprávne konanie, alebo ak sa rozhodlo vo veci osobného stavu a účastník konania nadobudol práva dobromyseľne (ods. 3).

Podľa § 63 obnovu konania povolí na návrh účastníka konania alebo nariadi správny orgán, ktorý vo veci rozhodol v poslednom stupni (ods. 1).

V návrhu na obnovu konania treba uviesť dôvody obnovy konania a skutočnosti svedčiacie o tom, že návrh je podaný včas (ods. 2).

Návrh sa podáva na správnom orgáne uvedenom v odseku 1 v lehote 3 mesiacov odo dňa, keď sa účastník dozvedel o dôvodoch obnovy, najneskôr však do 3 rokov od právoplatnosti rozhodnutia; v rovnakej lehote môže správny orgán obnovu konania nariadiť. Zmeškanie lehoty (§ 28) nemožno odpustiť (ods. 3).

Po uplynutí troch rokov od právoplatnosti rozhodnutia možno podať návrh na obnovu konania alebo

obnovu konania nariadiť len vtedy, ak sa rozhodnutie dosiahlo trestným činom (ods. 4).

Obnova konania sa radí medzi mimoriadne opravné prostriedky, nakoľko sa ňou možno domáhať zmeny už právoplatného rozhodnutia vydaného v správnom konaní. Obnova konania je prípustná len vtedy, ak je splnená aspoň jedna z taxatívne vymedzených alternatívnych podmienok vymedzených v ustanovení § 62 ods. 1 písm. a/ až e/ zákona o správnom konaní a zároveň je splnená aj podmienka dodržania subjektívnej a objektívnej lehoty na vznesenie takéhoto návrhu.

Žalobca v žalobe i v odvolaní opakovane tvrdil, že obnovy konania sa dožadoval „...z dôvodov nepravdivých, nezákonných dôkazov a zneužitia právomoci policajtov v priestupkovom konaní“... a že bol ukrátený na svojich právach rozhodnutím žalovaného, vyšetrenie a objasnenie dopravného priestupku sa dosiahlo na základe nepravdivých dôkazov a protiprávnym konaním. Tvrdil, že bola vyhotovená falšovaná zápisnica o podanom vysvetlení dňa 30. júna 2002 bez jeho prítomnosti, s falšovaním jeho podpisu. Tvrdil, že predložil nové dôkazy, ktoré by mali pre neho priaznivejší výsledok a ktoré nemohol v konaní o priestupku použiť, keďže bol ťažko zranený a nemohol vypovedať. Tu poukázal na súbor dôkazového materiálu nazvaný „Posúdenie nových skutočností z DN 28. júna 2002 v Martine“, ktorý bol predložený správnomu orgánu už s odvolaním proti rozhodnutiu o nepovolení obnovy konania na ODI Košice II zo dňa 14. februára 2003.

Z uvedeného bolo aj podľa názoru odvolacieho súdu zrejme, že žalobca oprel svoj návrh na povolenie obnovy konania o dôvody podľa § 62 ods. 1 písm. a/ a e/ zákona o správnom konaní.

V konaní o povolení obnovy konania nesie dôkazné bremeno vždy navrhovateľ a to jednak pokiaľ ide o dôvody povolenia obnovy a jednak aj v súvislosti s preukázaním včasnosti podania návrhu. Nie je povinnosťou správneho orgánu zisťovať dôvody pre povolenie obnovy konania - tie má zistiť, preukázať a predložiť správnomu orgánu účastník konania. Správny orgán po podaní návrhu má len posudzovaciu povinnosť, teda preskúmava a posudzuje, či dôvody uvádzané navrhovateľom sú dôvodmi v zmysle zákona o správnom poriadku a zároveň, či bol návrh podaný včas. V súvislosti s dôvodom v zmysle § 62 ods. 1 písm. a/ zákona o správnom konaní je správny orgán tiež povinný posúdiť, či boli splnené aj ďalšie súvisiace podmienky pre povolenie obnovy konania a to, či tvrdená skutočnosť mohla mať vplyv na rozhodnutie vo veci a či ju navrhovateľ skutočne nemohol uplatniť v správnom konaní bez vlastného zavinenia. Dôležitou skutočnosťou je aj tá, že novými skutočnosťami môže byť len také, ktoré nastali do vydania pôvodného rozhodnutia správneho orgánu.

Návrh na obnovu konania možno podať len v zákonom stanovených lehotách a síce v trojmesečnej subjektívnej lehote (od momentu, keď sa účastník o dôvodoch obnovy konania dozvedel) v rámci trojročnej objektívnej lehoty, ktorá začína plynúť momentom nadobudnutia právoplatnosti pôvodného správneho rozhodnutia. Jedinú výnimkou z tejto časovej podmienky stanovil zákon o správnom konaní pre návrh na povolenie obnovy konania odôvodnený tým, že sa rozhodnutie dosiahlo trestným činom. V takom prípade neplatí objektívna lehota, avšak zákon nevyklúčil podmienku subjektívnej lehoty, ktorá začína plynúť odo dňa, kedy sa účastník konania dozvedel o právoplatnosti trestného rozsudku týkajúceho sa trestného činu, ktorý súvisel so správnym konaním a bol v súvislosti s ním spáchaný. Je pri tom znovu na navrhovateľovi, aby preukázal, že návrh podal v rámci subjektívnej lehoty.

Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvého stupňa správne konštatoval, že žalobca ani v tomto konaní o návrhu na povolenie obnovy konania nepreukázal také skutočnosti alebo dôkazy, o ktorých v pôvodnom konaní nevedel, prípadne z akéhokoľvek dôvodu ich neuplatnil. Správne orgány sa žalobcom tvrdenými skutočnosťami zaoberali už v prvom konaní o návrhu na povolenie obnovy konania a vysporiadali sa s nimi. Spočívali v podstate v tom, že žalobca priestupok nespáchal. Nebolo preto ani možné dôjsť k záveru, že vo veci vyšli najavo nové skutočnosti, ktoré už v čase prejednávania priestupku boli známe. Pokiaľ ide o žalobcom tvrdený trestný čin zneužitia právomoci verejného činiteľa, žalobca nepredložil žiaden právoplatný rozsudok týkajúci sa tvrdeného trestného činu spáchaného v súvislosti s priestupkovým konaním.

V súvislosti s lehotami na podanie návrhu na obnovu konania je potrebné poukázať na to, že žalobca

neuviedol v návrhu, kedy mala začať plynúť subjektívna lehota v súvislosti s dôvodmi obnovy konania podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona o správnom konaní. Vzhľadom ku skutočnosti, že žalobca odôvodnil svoj návrh rovnakými argumentmi a dôvodmi ako svoj prvý návrh na povolenie obnovy konania z roku 2002, konanie o ktorom bolo ukončené rozsudkom krajského súdu č.k. 3So/2/2006-106 zo dňa 23. mája 2007, právoplatným dňom 13. júna 2007, nemožno dospieť k inému záveru, ako k tomu, že trojmesačná lehota už dávno uplynula. Pokiaľ ide o subjektívnu lehodu v súvislosti s dôvodom podľa písm. e/ uvedeného ustanovenia (trestný čin), je zrejmé, že tu označiť začiatok trojmesačnej lehoty žalobca ani nemohol, nakoľko žiadny taký rozsudok týkajúci sa trestného činu v súvislosti s priestupkovým konaním vydaný nebol.

Začiatok objektívnej trojročnej lehoty na podanie návrhu na obnovu konania sa viaže v zmysle zákona o správnom poriadku na nadobudnutie právoplatnosti správneho rozhodnutia, v tomto prípade rozhodnutia o priestupku žalobcu. Nakoľko žalobca už raz podával návrh na obnovu konania v roku 2002 a tento sa už v tom čase týkal obnovy priestupkového konania právoplatne ukončeného, bolo taktiež jednoznačné a logické, že v čase podania druhého návrhu na obnovu konania v roku 2009 uplynula už aj trojročná objektívna lehota v zmysle § 63 ods. 3 zákona o správnom konaní.

Odvolací súd na záver dodáva, že zákon o správnom konaní v ustanovení § 63 ods. 3 zároveň stanovil, že správny orgán v rovnakej lehote, teda v lehote 3 rokov od právoplatnosti správneho rozhodnutia, musí obnovu konania povoliť, resp. v prípade obnovy konania ex offio nariadiť. To znamená, že v predmetnom prípade mohla byť obnova konania povolená najneskôr v roku 2005. V uvedenej lehote išlo o lehodu prekluzívnu, teda jej márnym uplynutím nastala situácia, kedy už za žiadnych okolností k obnove konania dôjsť nemôže a jej zmeškanie nemožno odpustiť. Nakoľko samotný opakovaný návrh na povolenie obnovy konania bol podaný až v roku 2009 a rozsudok súdu prvého stupňa až 24. apríla 2013, lehota na to, aby žalovaný povolil obnovu priestupkového konania právoplatne skončeného v roku 2002, už uplynula, a teda aj ak by žalobca preukázal splnenie niektorej zo zákonných podmienok pre povolenie obnovy (nestalo sa tak) a zároveň aj dodržanie subjektívnej lehoty (v návrhu absentovalo, no zo skutočností vyššie uvedených bolo zrejmé, že uplynula), konanie o priestupku sa už obnoviť nemôže.

Odvolací súd dospel k záveru, že nemožno nič vyčítať krajskému súdu, ktorý sa podrobne zaoberal všetkými žalobnými námietkami a dospel k správne názoru, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného nedošlo k porušeniu zákona, práv a chránených záujmov žalobcu, pričom svoj právny záver, s ktorým sa odvolací súd stotožnil, aj náležitým spôsobom odôvodnil.

Žalobca neuviedol v odvolaní žiadne iné skutočnosti, ktoré by záver o zákonnosti rozhodnutí a postupov správnych orgánov a krajského súdu vyvrátili, jeho odvolacie námietky, ktoré boli v podstate totožné s námietkami žalobnými, neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a preto s poukazom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi vzhľadom na jeho neúspech v konaní náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Žalovanému zákon priznanie náhrady trov konania neumožňuje.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.